

καὶ ιερώτερη ἀνάγκη του, νά γεμίζῃ τό χέσιο καὶ πει-
νασμένο στοιχάκι του!

— Ρίξεεεεεεεεε!

Ἐξακολουθοῦσε νά φωνάζῃ ἄγρια ὁ Λαγοπάτης, ἐ-
ξώφρενα

— Νά ρίξω; (εἶπα μέσά μου) Καλύτερα νά μιση πέ-
ση τό χέρι, παρά νά ρίξω!

Κι' ὅμιως ἔπρεπε νά ρίξω κάτι, γιατί τά εὐλογη-

μένα τά ζώα στέκονταν ἀτάραχα, κι' εἴται φόδρος μήν
καταφέση ὃ ζήγριος Λαγοπάτης καὶ τά σκοτώση μή-
μιά ντουρεκιά!

Πήρα μιά πέτρα καὶ τήν ἔρριξα ἀπάνω τους. Στό πε-
τροβόληηα μάννα καὶ παιδί πρότηχεν ἀλαφιασμένα
κι' ἔγιναν ἄρχαντα μέσα στὸν λόγγο, ἐνῷ ὁ Λαγοπά-
της ούρλιστονταν, ποῦ δὲν ἔριξα νά τά σκοτώσω!

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΟ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ “ΛΟΓΑΡΙ”

Ι σ τὸ σημεῖον τῆς ἑνώσεως τῶν δύο ὄδων, ἐκ τῶν δυοῖσιν ἡ μὲν μία ἄγει εἰς τὴν Ἀράχω-
βανή ἡ δὲ ἑτέρα εἰς τὴν Δεσπíναν, εὑρίσκεται διπλῆ μύρα ἥτις
ὑπὸ τῶν χωρικῶν ὀνομαζεται «Λογάρι»¹⁾. Ἡ διπλῆ αὕτη μύρα
εἶναι λελαξευμένη εἰς τὸν βρά-
χον καὶ σύγκειται ἀπὸ τὸς δύο
συνήθεις πτέρυγας τῶν θυρῶν, ἐπὶ τῶν δυοῖσιν εἶνε
λελαξευμέναι στεναὶ καὶ μακραὶ ὁράδοι μετά ἥλων,
εἶναι δὲ τεθραυσμένη εἰς τὸ μέσον· μῆνς συκῆς ἄ-
γοίς οἱ κλάδοι διερχόμενοι διὰ μέσου τοῦ δίγμα-
τος ἀποδίδουσιν εἰς τὴν μύραν μέντον σπινογονι-
κήν· οἱ χωρικοὶ τῶν Δελφῶν ἀναφέρουσι διὰ τὴν
μύραν ταύτην παράδοσιν, ἥτις ἀνήκει εἰς τοὺς τε-
λευταίους χρόνους τῆς ἐκπνευσάσης εἰδωλολατρεύ-
ας· οὗτοι λέγουσιν, ὅτι δὲ οἱ ἵερεις τῶν εἰδώλων (ἥτοι
δὲ ἀσεβῆς, δὲ ἀθεος, δὲ ἀντίχριστος καὶ δὲ ἀντίδη-
σκος ιερεύς) συναθροίσασι πλησίον τῆς μύρας ταύτης
τοὺς κατόικους τῶν Δελφῶν ἔξεφόνησεν εἰς αὐτοὺς
λόγον, διὰ τοῦ δυοῖσιν ἔξιψις τὴν μητέρα τοῦ Χρι-
στοῦ, τὴν Παναγίαν. Μετά τὸν ἀσεβῆ τοῦτον λόγον
αἴφνης δὲ οὐρανὸς ἦνοιξε καὶ ἀνεφάνη ἡ Παναγία κρα-
τοῦσα τὸν Χριστὸν ἐν παιδικῇ ἥλικι εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τῆς καὶ περιβαλλομένη ὑπὸ στεφάνου ἀκτινο-
βιολούντος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν κεραυνός πεσὼν ἐπὶ τοῦ
ιερέως, αὐτὸν μὲν ἐκεραύνωσε, ἔσχισε δὲ εἰς δύο τὴν
μύραν εἰς τὴν δυοῖαν ἐστηρίζετο καὶ πρὸς ἀνάμνη-
σιν τοῦ θαύματος τούτου ἥτοι τῆς ἀτεβίειας τοῦ
εἰδωλολάτρου ιερέως καὶ τοῦ κατὰ τῆς Παναγίας
λόγον του (λόγος=λογάρι) διὸ ἐκ τοῦ μέρους ἐκεί-
νου ἔξεφόνησεν, ἐδόθη εἰς τὴν διπλῆν ταύτην μύ-
ραν ὑπὸ τῶν χωρικῶν τὸ ὄνομα «Λογάρι». Τοιαύτη
εἶναι ἡ παράδοσις τῶν χωρικῶν· ἀρα γε ἡ παράδο-
σις ἔδωσε τὸ ὄνομα «Λογάρι» εἰς τὴν διπλῆν ταύ-
την μύραν, ἡ δὲ διπλῆ αὕτη μύρα ἐγένετο ἀφροδιμή
νά γεννηθῆ ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἡ τοιαύτη παράδοσις;
Τοῦτο εἶναι δύστολον νά διστηθῇ τὸ μόνον βέβαιον
εἶνε, ὅτι ἡ μύρα αὕτη ἡτο προωρισμένη νά ἀναμι-
μήσῃ τὰς Πύλας τοῦ Ἀδου, διότι ὄντως αὕτη ἡ
μύρα κείται ἀκριβῶς εἰς τὴν εἰσόδον τῆς ἀνατολι-
κῆς νεροποτάλεως τῶν Δελφῶν ἔμπροσθεν δηλαδὴ
τῶν τάφων, τοις δυοῖσιν κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθει-

1) Πλησίον τοῦ «Λογάρι» εύρεθη πρὸ ἐτῶν ἡ
ἔξης ἐπιγραφὴ ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν
ἐπιγραφῶν ὑπὸ ἡρῷ. 1792:

Σῆμα τὸ δ' ἥρως ὁ πατήρ παρὰ ταῖσδε πύλαισιν
Πυθικὸς ἰδρυτος παιδὸς ἐπὶ φθιμένων

‘Αναμφιβόλως τὸ «ταῖσδε πύλαισιν» τῆς ἡών ἐπι-
γραφῆς ἀναρρέστει εἰς τὴν διπλῆν μύραν τὴν εἰς τὸν
βράχον λαζανίθεται,

αν ἔθετον ἔμπροσθεν τῶν Πυλῶν τῆς πόλεως ἐπὶ
τῶν δύο πλευρῶν τῆς ὄδου²⁾. Κάτωθεν τοῦ γνωστοῦ
«Πύργου τῶν Δελφῶν» καὶ τῆς εἰς τὸν βράχον λα-
ζανίθεσης διπλῆς μύρας κείται μικρὸν ὀφοπέδιον
ὅπερ καλεῖται ὑπὸ τῶν χωρικῶν «Καρούταις»³⁾ καὶ
ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ ἀνατολικὴ τῶν Δελφῶν νεκροπόλις·
ἐν τῷ νεκροπόλει ταῦτη δικαστίας, ὁ πρῶτος
Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ἐποίησεν ἀνατακφάς, καὶ
ἄς ενδρέμησαν διάφοροι τάφοι καὶ δὲ γνωστὸς ὑπὸ
τὸ δύναμα περιφύμος σαρκοφάγος τοῦ Μελεάργου ἐν
τῷ κτήματι τοῦ Ἀδαμάντιου Τσεκούρας ἡ περιγρα-
φὴ τοῦ σαρκοφάγου τοῦτον ἔχει ὡς ἔξης: ‘Ἐπὶ τῆς
στενῆς πλευρᾶς ἀντοῦ πτενεύοντας κατ’ ἐνώπιον ἔχον δό-
μον ἀποκερδουσμένον ἀνεύ κεφαλῆς, κρατεῖ ἀπὸ τῶν
ἥμινον ἵππον ἔπειραμένον πρὸς δεξιὰ καὶ κουπόμε-
νον κατὰ μέρος ὑπὸ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐ-
τοῦ διακρίνεται κάπτος, ἀριστερόδομεν ὅντων λείφανον
μορφῆς φερούσης λαγώβιον· τὴν γωνίαν ἀκριβῶς
κατέχει πενθίμως ἐσχηματισμένη μορφὴ, μετ’ αὐτὴν
ἀρχεται ἡ μία ἐκ τῶν πλατυτέρων πλευρῶν τοῦ
σαρκοφάγου· ἐπὶ ταύτης δύναμις πολεμισταί, ὃν ἡ εἰς
κρατεῖ κάπτοντας πάτοθεν τῆς δεξιᾶς μασχάλης ἀπὸ τῆς κεφα-
λῆς κάπρον (ἴσος μόνον τὸ δέρμα) κατόπιν τῶν

2) ‘Ανωθεν κατὰ τὸ μέσον καὶ κάτωθεν φέρετ δι-
πλῆς σειράς στρογγύλων ὄπων δίκην πύλης φρουρίου
ἐπὶ τοῦ ἄνω δὲ πρὸς ἀριστερὰ μέρους τῷ θεωμένῳ εύ-
ρηται μείζων τις ὅπη στρογγύλη. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν
ταῖς ὁπαῖς ταύταις προστηλούντο μεταλλικοὶ ἥλοι καὶ
ὑπῆρχον καὶ διάφοροι ἐπὶ αὐτῶν κόσμοι, οἵτινες ἥδη
διλογερῶς κατεστράφησαν. Ήσαρ, Ὁμήρω (Ἴλιας ΚΓ'.
71, 74—Θ'. 312) Αἰσχύλω, Ἀγαμέμνων 1292—Σο-
φοκλεῖς Οἰδίπους ἐπὶ Κολονῷ 1569 καὶ Εὔριπος
(Ἀλκηστής 126) μηνημονεύονται· καλούμεναι παρὰ
μὲν Σοφοκλεῖς Πύλαις Πολυζεστοι, παρὰ δὲ τῷ Εὔρι-
ποι θάροις Αδου Πυλῶνες. Η τοιαύτη δὲ ὄνομασία ‘Αδου Πύλαις εἶναι λίτιν ἀξιόδοκον σύμβολον τῆς ἀνατολικῆς
τῶν Δελφῶν νεκροπόλεως ἥτις ἔξετείνετο ὑπερθεν αὐ-
τῆς ὑπὸ τὰς υπωρείας τῶν Υαμπείας ἔνθα παρατηροῦν-
ται πολλοὶ ἐν τοῖς βράχοις λελαξευμένοι· τάφοι καὶ
ἄλλαι μικραὶ κόχγια χρησιμεύονται εἰς ὑποδοχῆν τῶν
θυμαμάτων καὶ τῶν ἄλλων τοῖς νεκροῖς κομιζόμενων.
(Ορεά Παναγιώτου Γ. Καστριώτου οἱ Δελφοί, ίστορε-
κή καὶ ἀρχαιολογικὴ αὐτῶν περιγραφή.)

3) Ο. κ. Paul Foucart πρώην διευθυντής τῆς ἐν
‘Αθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς νομίζει ἐσφαλμένως, ὅτι ἡ
λέξης ‘Καρούταις» δι’ ἡς οἱ γωρικοὶ τῶν Δελφῶν δι-
νομάζουσι τὸ ἄνω διοπέδιον προσέρχεται ἀπὸ τὴν λέξιν
χάρυταις, δημοτική γενετική οὐσίας πολλοὶ τῶν
χάρυταις, δημοτική ὅπερ κατ’ αὐτὸν φαίνεται νά παράγη-
ται ἀπὸ τὸ δύνομα Χάρων, δημοτική οἱ ‘Ελλήνες
θεωροῦσιν ώς τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου, ἐν ᾧ ἀπεναν-
τίας οἱ γωρικοὶ λέγουσι τὸ μέσον τούτῳ ‘Καρούταις»
διότι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ τῇ δὲ κάκετης πολλοὶ σαρ-
κοφάγοι, οἵτινες ὡς ἐν τοῦ σχήματό των δηλαδή τοῦ
βάθους των ὄμοιάζουσι μὲν καρουταις, διότι τὰς λεκά-
νας οἱ γωρικοὶ καλοῦσι Καρούταις.

δύο πολεμιστῶν ὁ κορμὸς ἐνός ἑτέρου πολεμιστοῦ καὶ τὸ περὶ τοὺς μηδοὺς μέρος ἑτέρου πολεμιστοῦ. Κατόπιν τούτων ὁ σαρκοφάγος εἶναι τεθραυσμένος καὶ κατόπιν τὸ περίγραμμα ἑτέρας μορφῆς καὶ μετ' αὐτῇ ἡρως ἐτοιμαζόμενος νὰ καταψέῃ τοῦτον διὰ τοῦ λαγωβόλου· κατώθεν τούτου κάποιος.—Κάτωθεν εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς πλευρᾶς ταύτης εἰσὶ γεγλυμένα δύο ἄρματα σινόμενα ὑπὸ δύο λεόντων ἐφ' ὃν ἐπιβαίνουν τὸ δύο νεανίαι πτερωτοί, οἵτινες διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός τε ν κρατοῦσι τὰ ἴνια τῶν λεόντων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς στέφανον κατόπιν ἄρχεται ἡ ἀλλήλη στενὴ πλευρὰ τοῦ σαρκοφάγου ἐπὶ ταύτης εἰς πολεμιστῆς καὶ μετὰ τοῦτον μία γυνὴ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς πυξίδα ἀνοικτήν ἔμπροσθεν βράχουν κατώθεν εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς πλευρᾶς ταύτης εἰσὶ γεγλυμένα δύο σφίγγες. Εἴτα ἄρχεται ἡ ἑτέρα πλατυτέρα πλευρά, ἐφ' ἣς δύο γυναῖκες ἀντιμέτωποι ὡς εἰς προσβολὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτων πυρὶ ἄνθρωπον εἰς τὰ δύο γνωνίας τῆς πλευρᾶς ταύτης προτομαὶ Ἱραζλέους ἐν σχήματι Ἐρμῶν· ἐπὶ τοῦ καλυπτήρος τοῦ σαρκοφάγου εἶναι τὸ σῶμα μιᾶς γυναικὸς κατὰ τὸ ἥμισυ κατακελυμένης καὶ στεριζόμενης ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος. Ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς ἐλλείπει, καὶ ὁ σαρκοφάγος δυσινχῶς εἶναι τεθραυσμένος εἰς διάφορα μέρη.—Τὸν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου περιφριῶν τούτον σαρκοφάγον τὸν κεκοσμημένον μὲν γλυφάς, αἵτινες παριστῶσι τὸν Μελεάγρουν φέροντα εἰς τὴν Ἀταλάντην τὸ ὄγκος τοῦ κάπτου τῆς Καλυδώνος μετέφερον ἐν τῆς θέσεως Καρούταις ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ Ἀδαμαντίου Τσεκούνα εἰς τὸ Μουσείον καὶ ἔθεσαν τούτον ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου τοῦ Μουσείου. Ἡ κορωνίς τὸν δύο στενῶν πλευρῶν καὶ τῆς μιᾶς πλατυτέρας πλευρᾶς εἶναι κεκοσμημένη δι' ἀστραγάλους καὶ κανόνος ὠῶν, αἱ δὲ σκιγναὶ εἶναι εἰλημέναι ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Μελεάγρου. Τὸ ὄνομα τοῦ Μελεάγρου κατέχει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, διότι οὗτος εἰς νεανικὴν ἡλικίαν ἐτάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ παιδαγωγοῦ, Λαζόντους λεγομένου, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπιστρέψας δὲ ἐνυμφεύθη τὴν Κλεοπάτραν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰδαία καὶ τῆς Μαρπίσσης. Μετὰ καιρὸν ἔξηλθε κατὰ τοῦ Καλυδωνίου κάπτου, τὸν δοποῖν ἐπεμψεν ἡ Ἀρτεμις πρὸς ἐκδικήσιν τοῦ Οἰνέως, διότι ἐλήσμοντε νὰ προπρέψῃ εἰς αὐτὴν μυσίαν. Ὁ κάπρος οὗτος, ἔξοχος τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὁρμὴν, ἱφάνις τὴν γῆν, καὶ διέφθειρε καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ αὐτὸν ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ ὅλοι οἱ τότε περιφριοι ἡρωες τῆς Ἐλλάδος καὶ ἡ Ἀταλάντη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρκάδος Ἰάσου. Περὶ αὐτῆς διηγοῦνται, ὅτι μικρὰ οὖσα, ἔξετέθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μὴ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἔχῃ θήλεα τέκνα, εἰς δάσος, καὶ ἐκεῖ ἐτρέφετο ὑπὸ ἀρκτού. Αὔξηθεσα δὲ καὶ ἰδοῦσα, ὅτι τὸ ἔξαισιον αὐτῆς κάλλος ἐνέβαλεν εἰς τὸν ἄνδρας ἀνησυχίαν, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ κατώκει εἰς σπήλαιον, περιζομένη τὴν τροφὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ κυνηγίου. Δύο δὲ Κένταυροι, Ροῖκος καὶ Υλαῖος, ἐπιχειρήσαντες νὰ τὴν βιάσωσι κατατοξεύνετες ὑπὸ αὐτῆς ἀπέθανον. Ἀκούσασα δὲ τότε περὶ τοῦ Καλυδωνίου κάπτου, ἡνῶθη εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μελεάγρου, καὶ εἰχε τὴν τύχην, νὰ πληγώσῃ πρότι τὸν κάπτον ἐπειτα τὸν ἐτρέψαν δομένον ὁ Μελεάγρος εἰς τὰ νῶτα, καὶ οἱ λοιποὶ ἡρωες μετὰ ταῦτα τὸν ἐφόνευσαν ἐντελῶς. Ὁ Μελεάγρος θέλων νὰ βοαθεύσῃ τὴν Ἀταλάντην, τῆς ἐχάρισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρμα τοῦ κάπτου ἐνεκα τούτου ἀγανακτήσαντες οἱ ἀδελφοὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, τῆς ἐπήρωαν τὸ δέρας λέγοντες ὅτι τὸ ἀριστεῖον τοῦτο ἀνήκει εἰς αὐτοὺς κατὰ γένος. Ἀναφυείσης δὲ περὶ τούτου μεγάλης ἔριδος, αὐτοὶ μὲν ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, ἡ δὲ Ἀλθαία ἡ

μήτηρ τοῦ Μελεάγρου ἐκδικοῦσα τὸν θάνατον τῶν ἰδίων ἀδελφῶν, ἥνοιξεν εὐθὺς τὴν λάρνακα, ἐπῆρε τὸν ἡμικεκαμένον δανόν, τὸν ἔρωψεν εἰς τὸ πάνθη, καὶ ἀμέσως ὁ Μελεάγρος ἀπέθανεν ὑπὸ δριμυτάτων πόνων βασανιζόμενος. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μετανοήσασα ἡ Ἀλθαία διὰ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἔργον, ἐκρεμάσθη τὸ παράδειγμα δὲ αὐτῆς ἡροινούμησε καὶ Κλεοπάτρα, ἡ γνή τοῦ Μελεάγρου. Ἄξιον παρατηρησόμενος εἶναι, ὅτι εἰς τὴν στενὴν πλευράν τοῦ σαρκοφάγου εἶναι γεγλυμένη μία γυνὴ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός της ἑνεργημένην πυξίδα καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς δυστιάζοτόν τι ἀντικείμενον τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὶ ὁ ἡμικεκαμένος δανός τὸν ὄποιον ἔλαβεν ἡ καλουμένη γυνὴ ἀπὸ τὴν ἀνοικτήν πυξίδα (λάρνακα) καὶ τὸν ἔρωψεν εἰς τὴν ἔμπροσθεν τῆς ἐπιχώραν πυρός, ἡ δὲ γυνὴ αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀλθαία ἡ μήτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τοῦτο διότι ἐπτὰ ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μελεάγρου ἐφώνησαν αἱ Μοῖραι εἰς τὴν Ἀλθαίαν, καὶ εἴπον πρὸς αὐτήν· ἡ μὲν Κλωθό, ὅτι δὲ οἱ Μελεάγρος θέλει γείνει μεγαλόφυγος· ἡ δὲ Λάζεσις, διότι θέλει γείνει ἴσχυρός ἡ δὲ Ἀτροπος, διότι θέλει ζῆσει τοσοῦτον καιρούν, ἐωσοῦ κατακαῆι δὲ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας κείμενος δανός. Ταῦτα εἴπουσαν ἔγιναν ἄφαντοι· ἡ δὲ Ἀλθαία ἐπῆρεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τὸν δανόν, τὸν ἔσθυσε, καὶ τὸν ἐνέκλεισεν εἰς λάρνακα. Τοιοῦτον ὁρόν παίζει τὸ ὄνομα τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν τέχνην, ὥστε οἱ καλλιτέχναι ἀπεικόνισαν ἐπὶ ἀναγλύφων καὶ σαρκοφάγων πλείστα ἐκ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ περιπτειόδους βίου τοῦ Μελεάγρου, καὶ ίδιας τὰ πρὸς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνίου κάπτου πορτού σχετιζόμενα, ἐν φάσει τὰ μέγατα τοῦ παριστῶν αὐτὸν ὄρθιον μὲν κυνηγετικήν στολὴν καὶ ὅπλα θηρευτικά.

Ἐν Δελφοῖς, τῇ 22ῃ Απριλίου 1913

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΜ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

* * *

ΣΚΕΨΕΙΣ

‘Πα αἰολητικὴ εὐρίσκεται ὑψηλότερον τῆς ἡμικῆς. Τὸ νὰ διακρίνωμεν τὸ κάλλος τῶν πραγμάτων εἶναι ἡ ὑψηλότερά βαθμίς τῆς πνευματικῆς μας ἀναπτυξεως.

★

‘Ο καλλιτέχνης ποτὲ δὲν εὐρίσκεται εἰς ἀμιγανίαν. Ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ πάντα.

★

‘Ἐνας καλλιτέχνης εἶναι θημιονογός των ὄραιων πραγμάτων.

★

Σκοπὸς τῆς τέχνης εἶναι ν· ἀποκαλύπτη τὴν τέχνην καὶ νὰ κρύψῃ τὴν τεχνίτην.

★

‘Ἐνα βιβλίον δὲν εἶναι ἡθικὸν η ἀνήθικον. Εἶναι καλογραμμένο η πακογραμμένο. Αὐτὸς εἶναι όλος.

★

‘Ο καλλιτέχνης, δοτις δὲν ζωγραφίζει ἐκεῖνο τὸ όποιον αὐτὸς βλέπει, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ όποιον βλέπει τὸ κοινόν, εἶναι καταδικασμένος εἰς τὴν ληθῆ, ἐπειδὴ τὸ κοινόν δὲν βλέπει τίποτε.

★

‘Πρωτάκουνστον’ καὶ ‘ἀπίστεντον’ λέγομεν συνήθως διὰ πράγματα, τὰ όποια συμβαίνουν καθ’ ἐκάστην.

★

‘Η μονοική μᾶς δημιουργεῖ παρελθόν, τὸ όποιον δὲν ἐγρωγόζαμεν καὶ μᾶς κάμει νὰ αἰσθανόμεθα νέας θλίψεις.

★

‘Ἄι διζογνωμάι δὲ’ ἔνα ἔργον τέχνης ἀποδεικνύει διτι τὸ ἔργον εἶναι πολύπλοκον καὶ δυνατόν.